

изпращатъ ежегодно въ опредѣлено врѣме богати подаръци на българския царь и най-послѣ отстъпали на Симеона земята между вододѣла на Сакаръ-планина и Черно-море, като запазили за себе си само крайбрѣжнитѣ градове. Така щото българската черноморска граница достигнала чакъ до Мидия. По такъвъ начинъ Симеонъ си отмъстилъ на византийцитѣ за вѣроломната имъ политика и удовлетворилъ своего честолюбие, като направилъ Византия своя данница и разширилъ за нея на смѣтка югоизточнитѣ си граници.

Мирно разширяване на България — Симеонъ запазилъ цѣли 17 години мира само въ едно отношение, че не нападалъ на византийската столица, но отъ западнитѣ византийски области не се отказвалъ, щомъ му се падалъ сгоденъ случай да ги завземе, толкова повече, че тия области били населени отъ славяни, които сами клонѣли къмъ българската славянска държава. Така той разширилъ безъ война западната си граница до Адриатическо море, като оставилъ на Византия само Драчската областъ съ 30 крѣпости, а въ 904 г., като се възползувалъ отъ арабското завземане и ограбване на Солунъ, присъединилъ къмъ държавата си и славянитѣ отъ югозападнитѣ граници.

Въ началото на X-я вѣкъ арабскитѣ нападения по море станали заплашителни за Византия. Островитѣ били единъ слѣдъ другъ завземани и ограбвани, слѣдъ което арабитѣ започнали да нападатъ и ограбватъ крайбрѣжнитѣ градове. Но най-сждбоносна била за Византия 904 г., въ срѣдата на която грѣцкиятъ вѣроотстъпникъ Львъ Триполитъ застаналъ на чело на критскитѣ араби и, като присъединилъ разни малоазийски арабски пирати, заплашилъ Цариградъ и се отправилъ за Солунъ. Въ града нѣмало войска. Изпратенитѣ отъ императора полководци привикали южнитѣ македонски славяни, които били добри стрѣлци съ лжкъ, но се явили само малцина и то отъ околноститѣ на града. Тогава императорътъ изпратилъ голѣмо количество злато до струмския стратегъ да привлѣче съ него българитѣ за да помогнатъ, обаче обстоятелствата прѣдварили. Арабитѣ обсадили Солунъ и въ три дни го прѣвзели. От-